

Ahogy az előzményekben már írtam, a történet után a válaszra váró kérdések egymás után fogalmazódtak meg a fejemben. Hogy a történetet kerek egészében lássam, kíváncsi voltam arra, az ügyben érintett, sőt már megnevezett emberek, hogyan élték meg az esetet vagy azt a részt, ahol bekapcsolódtak.

Miután összeírogattam a kérdéseimet felkeresetem a pót-pótvizsgáztató két tanárnőt: **Kovács Kingát**

és

Pál Claudiát

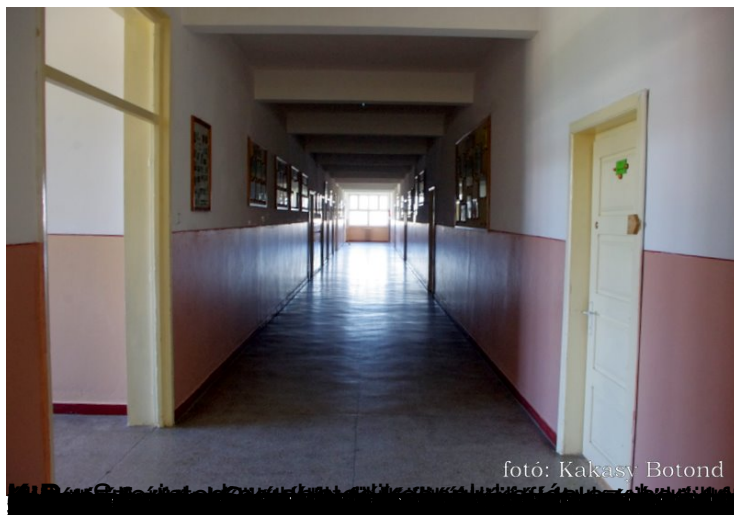
. Claudiát a

Móra Ferenc Általános Iskolában

értem el, itt kezdtem kérdezni. Azt mondanom sem kell, hogy némi csodálkozás ült ki az arcokra, amikor elmondtam ki vagyok és melyik cikkemmel kapcsolatosan keresem.

Claudiával a tanáriban kezdtünk el beszélgetni. Megtudtam, hogy már tíz éve dolgozik a tanügyben. Beszélgettünk a kialakult helyzetről, a pótvizsgáról, a gyerekekről. Előjöttek a faggatózó, szőrszálhasogató kérdéseim. Az egyszerű hétköznapi vizsga menete kezdett nem mindenhol egyértelmű lenni. Mielőtt a jó indulat, a tudás vagy az akarat meghatározásába mélyedtünk volna - hogy megkapjuk azokat a válaszokat, ezek a gyerekek tudják-e ötösre az angol tananyagot vagy sem - változtak a körülmények: az addig szinte üres tanáriban egyre többen gyűltek.

fotó: Kakasy Botond

fotó: Kakasy Botond

[A történet első része ide kattintva olvasható](#)